

Súd: Okresný súd Piešťany
Spisová značka: 15C/201/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2514204400
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Hricková
ECLI: ECLI:SK:OSPN:2021:2514204400.5

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Piešťany sudkyňou JUDr. Ľudmilou Hrickovou v právnom spore žalobkyne: J. T., rod. L., nar. XX.X.XXXX, trvale bytom U. XXX, U., zastúpenej Mgr. Zuzanou Jedličkovou, advokátkou so sídlom Royova 9, Piešťany, proti žalovanému: BENCONT COLLECTION, a. s., so sídlom Vajnorská 100/A, Bratislava, IČO: 47967692, o zrušenie tuzemského rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

I. Z r u š u j e rozhodcovský rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., so sídlom Sienkiewiczova 4, Bratislava, IČO: 35862882, sp. zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 11.4.2014.

II. P r i z n á v a žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou zo dňa 17.6.2014, doručenu Okresnému súdu Piešťany dňa 17.6.2014, sa žalobkyňa domáhala 1.) zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., so sídlom Sienkiewiczova 4, Bratislava, IČO: 35862882, sp. zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 11.4.2014, a 2.) odkladu vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku až do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Zároveň žiadala priznať náhradu trov konania.

2. Žalobný nárok odvodzovala žalobkyňa od skutočnosti, že dňa 19.5.2014 jej boli doručené dve rozhodnutia rozhodcovského súdu, a to 1.) rozhodcovské uznesenie sp zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 10.4.2014, ktorým rozhodcovský súd pripustil zmenu petitu žalobného návrhu v zmysle podania žalobcu PRO CIVITAS s.r.o., so sídlom Astrová 2/A, Bratislava, IČO: 45869464 zo dňa 25.3.2014, doručeného rozhodcovskému súdu dňa 31.3.2014, a 2.) rozhodcovský rozsudok sp. zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 11.4.2014, ktorým rozhodcovský súd uložil žalovanej J. T. povinnosť zaplatiť žalobcovi PRO CIVITAS s.r.o. istinu vo výške 628,46 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú za obdobie odo dňa nasledujúceho pod dni započítania poslednej čiastočnej úhrady žalovaného po predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 25.3.2014 vo výške 693,06 eura, náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 13,28 eura a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 24,02 eura, všetko na bankový účet žalobcu uvedený v rozsudku s tým, že rozhodcovský súd povolil žalovanej zaplatiť všetko v mesačných splátkach po 60,- eur, vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodcovského rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade neplnenia dlhu podľa určeného splátkového kalendára. V prevyšujúcej časti rozhodcovský súd žalobný návrh zamietol. K rozhodcovskému uzneseniu žalobkyňa poznamenala, že na rovnopise uznesenia doručeného žalobkyni absentuje podpis rozhodcu, pričom na rovnopise nie je uvedený dôvod chýbajúceho podpisu,

čo je v rozpore s ust. § 34 ods. 1 v nadväznosti na § 38 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 244/2002 Z. z.“). Právnym základom žaloby v rozhodcovskom konaní bola zmluva o úvere č. XXXXXXXXXXXX uzavretá dňa 14.4.2008 medzi Poštovou bankou, a.s. a žalobkyňou, predmetom ktorej zmluvy bolo poskytnutie úveru bankou žalobkyňi vo výške 20.000,- Sk (663,88 eura) s dobou splatnosti 60 mesiacov s mesačnými splátkami vo výške po 709,- Sk (23,53 eura). Úver bol žalobkyňi vyplatený v hotovosti na základe poštovej poukážky dňa 17.4.2008, pričom v skutočnosti jej bolo vyplatených iba 19.100,- Sk (634,- eur).

3. Žalobkyňa ďalej uviedla, že v čase uzavretia predmetnej úverovej zmluvy bola zamestnaná, mala stabilný príjem, úver začala riadne a včas splácať. Následne sa však dostala do nepriaznivej osobnej a finančnej situácie, ktorá jej znemožnila pokračovať v riadnom splácaní úveru, keďže otehotnela, ešte pred narodením dieťaťa ju otec dieťaťa opustil, nastúpila na materskú dovolenku, čím jej klesol príjem a dňa 18.11.2008 sa jej narodil syn. Naďalej však splácala svoj záväzok z predmetnej zmluvy o úvere podľa svojich možností a schopností. Ku dňu podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku zaplatila žalobkyňa z predmetného úveru celkom sumu 737,57 eura, avšak sumy ňou splácané sa započítavali v poradí najprv na poplatky, sankčné úroky, úroky z úveru a až následne na istinu úveru vychádzajúc z neprijateľnej zmluvnej podmienky obsiahnutej v bode 4.6. obchodných podmienok. Poštová banka, a.s. vyhlásila predčasnú splatnosť úveru dňa 16.3.2009, kedy sa stal splatným celý úver vrátane príslušenstva. Poštová banka, a.s. zmluvou zo dňa 18.12.2012 postúpila svoju pohľadávku proti žalobkyňi z predmetnej úverovej zmluvy spoločnosti BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ktorá ju ďalej postúpila zmluvou zo dňa 15.1.2013 pôvodnému žalovanému, spoločnosti PRO CIVITAS s. r. o. (ďalej aj ako len „pôvodný žalovaný“ v príslušnom tvare), k čomu dospela žalobkyňa z oznámenia pôvodného žalovaného zo dňa 25.2.2013, ktorým jej pôvodný žalovaný oznámil, že sa stal novým veriteľom pohľadávky z predmetnej úverovej zmluvy.

4. Zrušenia predmetného rozhodcovského rozsudku sa domáhala žalobkyňa podľa ust. § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z. z. z dôvodu, že rozhodcovskú doložku, od ktorej odvodzoval rozhodcovský súd svoju právomoc, považovala za absolútne neplatnú podľa § 53 ods. 1, ods. 4 písm. r) a ods. 5 Občianskeho zákonníka, keďže ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, a tiež absolútne neplatnú podľa § 39 Občianskeho zákonníka, nakoľko je ustanovením vo svojich dôsledkoch priečiacim sa dobrým mravom. Predmetná zmluva o úvere je spotrebiteľskou zmluvou vyhotovenou bankou ako dodávateľom na vopred predtlačenej formulári, a žalobkyňa nemohla ovplyvniť obsah zmluvy, ani časť 3 bod 3 zmluvy, podľa ktorej vzťahy neupravené zmluvou o úvere sa riadia, okrem iného, Všeobecnými obchodnými podmienkami (ďalej aj ako len „VOP“) a Obchodnými podmienkami pre úver (ďalej aj ako len „OP pre úver“). VOP a OP pre úver boli takisto vopred naformulované a vytlačené bankou, ktorých obsah nemohla žalobkyňa ako spotrebiteľ taktiež ovplyvniť. V časti 3, v bode 7 zmluvy je obsiahnutý text: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ VOP nemá žalobkyňa k dispozícii, neboli ani prílohou žaloby v rozhodcovskom konaní, pričom o obsahu bodov 10.2.2. a bodu 2 v 1. časti VOP v zmysle definície pojmu rozhodcovský súd sa dozvedela žalobkyňa až z obsahu strany 5 predmetného rozhodcovského rozsudku. Preto vychádzala žalobkyňa z textu VOP tak, ako bol citovaný v odôvodnení rozhodcovského rozsudku, podľa ktorého v bode 10.2.2. VOP bola obsiahnutá rozhodcovská doložka v znení: „a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania, alebo všeobecnému súdu.“ Podľa bodu 2 v 1. časti VOP s názvom Definícia pojmov, na účely VOP rozhodcovským súdom je Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., IČO: 35862882. Žalobkyňa poznamenala, že podstatou takto naformulovanej rozhodcovskej doložky je povinnosť žalobkyne ako spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu v každom prípade iniciovania sporu bankou ako dodávateľom, a to bez možnosti vyslovenia účinného nesúhlasu s týmto postupom. Táto rozhodcovská doložka teda núti spotrebiteľa podrobiť sa rozhodcovskému konaniu, vzdať sa ústavného práva na spravodlivý proces pred nezávislým súdom, a znemožňuje tak spotrebiteľovi dosiahnuť rozhodovanie sporu štátnym súdom. Rozhodcovská doložka, aj konkrétny rozhodcovský súd boli pritom zakotvené vo VOP ešte pred vznikom samotnej zmluvy. Vychádzajúc z rozhodovacej praxe všeobecných

súdu v obdobných veciach, značnú nerovnováhu v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa spôsobuje už to, ak spotrebiteľovi dodávateľ prakticky nanúti podrobenie sa právomoci rozhodcovského súdu v dôsledku výberu vykonaného dodávateľom. Túto nerovnováhu nie je spôsobilé eliminovať ustanovenie poskytujúce možnosť výberu spotrebiteľovi iba v prípade jeho záujmu samotného viesť spor. Rozhodcovská doložka je vo svojich dôsledkoch v danom prípade aj v hrubom rozpore s dobrými mravmi, keďže rozhodcovské konanie je vo všeobecnosti inštitútom určeným pre obchodné vzťahy, ktoré sú charakteristické vyváženým postavením zmluvných strán, nie však pre vzťahy spotrebiteľské, pre ktoré je charakteristické postavenie spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany. V čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere žalobkyňa nemala vedomosť o tom, čo znamená rozhodcovské konanie pred rozhodcovským súdom, že jeho výsledkom je vydanie rozhodnutia s účinkami právoplatného a vykonateľného rozsudku všeobecného súdu, čo si neuviedomovala ani pri doručení žaloby rozhodcovským súdom na vyjadrenie v rozhodcovskom konaní.

5. Žalobkyňa v žalobe zhrnula, že má za to, že ustanovenie časti 3 bod 7 predmetnej zmluvy o úvere a rozhodcovská doložka obsiahnutá v bode 10.2.2. VOP Poštovej banky, a.s. sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka sú absolútne neplatné. Okrem toho, rozhodcovskú doložku považuje za ustanovenie, ktoré je vo svojich dôsledkoch v hrubom rozpore s dobrými mravmi, a teda je neplatná aj podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Dôsledkom absolútnej neplatnosti rozhodcovskej doložky je, že nebola založená právomoc rozhodcovského súdu na prejednanie veci, a tým ani na vydanie rozhodcovského rozsudku. Rozhodcovský rozsudok bol v danom prípade vydaný súkromnoprávnym orgánom bez akejkoľvek právomoci, keďže neexistovala platne uzavretá rozhodcovská doložka.

6. Pre prípad, že by sa súd nestotožnil s názorom, že je daný dôvod pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. c) zákona č. 244/2002 Z.z., žalobkyňa mala za to, že sú dané aj dôvody podľa ust. § 40 ods. 1 písm. j) a g) citovaného zákona, pretože pri rozhodovaní rozhodcovským súdom boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu spotrebiteľa, a bola porušená zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania. Rozhodcovský súd pri rozhodovaní porušil predovšetkým ust. § 53 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, v znení neskorších prepisov (ďalej aj ako len „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“ v príslušnom tvare), zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, a zákon č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, zákon o spotrebiteľských úveroch. Rozhodcovský súd akceptoval započítanie úhrad najskôr na poplatky, sankčného úroku, úroku z úveru s odkazom na bod 4.6. Obchodných podmienok pre úver, hoci v spotrebiteľských zmluvách sa takéto ustanovenie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ a v rozpore s ust. § 566 ods. 2 OZ, podľa ktorého pri čiastočnom plnení peňažného dlhu sa plnenie dlžníka započítava najprv na istinu a potom na úroky, ak dlžník neurčí inak, pričom podľa § 54 ods. 1 OZ, zmluvné podmienky upravené spotrebiteľskou zmluvou sa nemôžu odchýliť od tohto zákona v neprospech spotrebiteľa. Napriek tomu postupoval rozhodcovský súd podľa bodu 4.6. OP pre úver, čo vyplýva zo str. 9, prvého odseku rozhodcovského rozsudku. Žalobkyňa zaplatila z predmetného úverového vzťahu celkom sumu 737,57 eura, pričom v skutočnosti jej bolo vyplatených len 19.100,- Sk (624,- eur) namiesto dojednanej sumy úveru 20.000,- Sk (663,88 eura). Napriek tomu však rozhodcovský súd zaviazal žalobkyňu na zaplatenie istiny úveru v sume 628,46 eura, z čoho vyplýva, že zo všetkých úhrad uskutočnených žalobkyňou jej bolo na istinu úveru započítaných iba 35,42 eura, a ostatné úhrady v celkovej sume 702,15 eura boli započítané na úhradu príslušenstva úveru, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa a v rozpore s dobrými mravmi. Rozhodcovský súd sa nezaoberal ani skúmaním, či niektoré ustanovenia zmluvy o úvere nie sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami, nezaoberal sa ani zisťovaním súladu predmetnej zmluvy o úvere so zákonom o spotrebiteľských úveroch. Dodala, že banka vyhlásila predčasnú splatnosť úveru, v dôsledku čoho sa stal celý úver splatným dňa 16.3.2009, pričom žaloba na rozhodcovské konanie bola doručená rozhodcovskému súdu dňa 23.5.2013, teda už po uplynutí premlčacej doby. Zásada rovnosti účastníkov rozhodcovského konania bola porušená tým spôsobom, že žalobkyňi nebola poskytnutá možnosť oboznámiť sa so všetkými tvrdeniami a dôkazmi predloženými protistranou v rozhodcovskom konaní, konkrétne jej nebolo doručené podanie žalobcu v rozhodcovskom konaní zo dňa 25.3.2016, doručené rozhodcovskému súdu dňa 31.3.2014, spolu so zmenou petitu žalobného návrhu, na základe ktorého rozhodol rozhodcovský súd uznesením zo dňa 10.4.2014. Napokon poukázala na existenciu dôvodných pochybností o objektívnosti a nestrannosti rozhodovania rozhodcovského súdu vzhľadom na personálnu prepojenosť medzi členmi štatutárneho orgánu zriaďovateľa rozhodcovského súdu a pôvodného žalovaného, kedy predsedom predstavenstva

spoločnosti ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIACNÁ, a.s. bol od 27.9.2004 do 19.7.2006 JUDr. Maroš Karšňák, ktorý bol v spoločnosti pôvodného žalovaného jediným spoločníkom v období od 7.10.2010 do 17.2.2011 a jediným konateľom v období od 7.10.2010 do 29.3.2012.

7. Pôvodný žalovaný navrhol žalobu zamietnuť eventuálne, pre prípad, že by súd žalobe vyhovel, navrhol, aby súd podľa § 43 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe podanej na rozhodcovskom súde, a aby zaviazal žalobkyňu k povinnosti zaplatiť pôvodnému žalovanému istinu vo výške 628,46 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú za obdobie odo dňa nasledujúceho pod dni započítania poslednej čiastočnej úhrady žalovaného po predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 25.3.2014 vo výške 693,06 eura, náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 13,28 eura a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 24,02 eura. Zároveň žiadal priznať náhradu trov konania. Pôvodný žalovaný považoval žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku za nedôvodnú, keďže banka ako veriteľ a žalobkyňa ako dlžník uzavreli zmluvu o úvere podľa § 497 a nasl. zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka, v znení neskorších predpisov (ďalej len „OBZ“ alebo „Obchodný zákonník“ v príslušnom tvare), výška úrokovej sadzby bola v súlade s dojednaním strán zmluvy o úvere a v súlade s čl. 3 a 6 OP pre úver, keďže podľa bodu 3.1. OP pre úver vznikla žalobkyni povinnosť platiť za poskytnutý úver Poštovej banke, a.s. úroky v zmysle účastníkmi podpísanej zmluvy, prípadne v zmysle aktuálneho oznámenia o úrokových sadzbách, a to zverejnením úrokovej sadzby na internete, ako aj na pobočkách a iných obchodných miestach banky. Výška úrokovej sadzby je riadne uvedená v zmluve, a pokiaľ nie je v zmluve výslovne uvedená, možno jej výšku vyvodiť z ostatných zmluvných dojednaní v súlade so zákonom, pričom odkázal na ust. § 273 ods. 1 OBZ o prednosti zmluvných dojednaní pred znením VOP, na bod 5.3. článku 5 OP pre úver o možnosti banky požadovať od klienta úroky z omeškania z nezaplatených dlžných splátok úveru vo výške stanovenej v oznámení banky, na bod 5.4. článku 5 OP pre úver o oprávnení banky úročiť nesplatenú istinu úveru, ktorý sa stal predčasne splatným, úrokmi z omeškania vo výške stanovenej v oznámení banky. Ďalej odkázal na ust. § 369 OBZ o úrokoch z omeškania, na § 502 ods. 1 OBZ o povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov veriteľovi v dojednanej výške, inak v najvyššej prípustnej výške ustanovenej zákonom alebo na základe zákona. Dodal, že zákon neustanovuje hornú hranicu pre stanovenie výšky úrokov, že jediným kritériom je zásada poctivého obchodného styku. Výška úroku z predčasne splatného úveru bola určená oznámením banky v zmysle bodu 5.4. OP pre úvery vo výške 9 % p. a., výška dlžných poplatkov podľa bodu 5.5. OP pre úver bola určená sumou 38,18 eura, a pozostávala z neuhradených poplatkov za upomínanie žalobkyne a úhrady poistného podľa čl. 10 OP pre úver. Žalobkyňa si nespĺnila svoj záväzok z úverovej zmluvy ani po predsporovej výzve, čo viedlo pôvodného žalovaného k podaniu žaloby na rozhodcovskom súde podľa ustanovení VOP. K vznesenej námietke premlčania uviedol, že premlčanie sa riadi ustanoveniami Obchodného zákonníka, že premlčacia doba je 4 - ročná podľa § 397 OBZ, že námietku premlčania nevzniesla žalobkyňa v rozhodcovskom konaní, a preto námietka premlčania vznesená až v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku neobstojí. Ďalej citoval ustanovenia § 52 OZ v znení účinnom do 31.12.2007 napriek tomu, že predmetná zmluva o úvere bola uzavretá v roku 2008, z ktorého ustanovenia pôvodný žalovaný usúdil, že predmetná zmluva sa nemôže spravovať ustanoveniami Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách. Poukázal aj na ust. § 261 ods. 3 OBZ, podľa ktorého zmluva o úvere patrí medzi tzv. absolútne obchody, teda také záväzkové právne vzťahy, ktoré sa spravujú ustanoveniami Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu ich účastníkov. Predmetná zmluva o úvere nevznikla reálnym odovzdaním peňazí dlžníkovi, ale dohodou zmluvných strán o jej obsahu, z ktorého vyplýval platný záväzok právneho predchodcu pôvodného žalovaného poskytnúť v prospech dlžníka finančné plnenie na úhradu kúpnej ceny ním zakúpeného tovaru a zároveň záväzok dlžníka takto poskytnuté plnenie navýšené o úrok splácať v dohodnutých splátkach. Pôvodný žalovaný zastával názor, že rozhodcovská doložka bola riadne dojednaná v bode 7 čl. 3 predmetnej zmluvy o úvere a v čl. 10.2.2. VOP. Dodal, že žalobkyňa mala možnosť odmietnuť uzavretie rozhodcovskej zmluvy, čo neurobila, a preto pôvodný žalovaný mal za to, že právomoc rozhodcovského súdu bola založená, pričom písomná forma bola zachovaná podľa § 4 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. Pôvodný žalovaný poznamenal, že banka mala zákonnú povinnosť ponúknuť klientovi návrh rozhodcovskej doložky, ktorá povinnosť vyplývala banke z ust. § 93b zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom v II. časti bodu 10 VOP bola žalobkyni ako klientovi daná možnosť neprijať túto zákonom stanovenú ponuku. Neodmietnutie rozhodcovskej doložky bolo prejavom osobnej a zmluvnej slobody žalobkyne. Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v

rozhodcovskej zmluve nevylúčia. Keďže to vylúčené nebolo, pôvodný žalovaný nemal inú možnosť, iba podať žalobu na rozhodcovskom súde podľa dohodnutej rozhodcovskej doložky v zmysle ust. § 93b ods. 1 zákona o bankách. V zákone o bankách nebola v čase uzavretia predmetnej zmluvy o úvere uložená povinnosť banke pri predložení návrhu na uzavretie rozhodcovskej zmluvy preukázateľne poučiť klienta o dôsledkoch uzavretia navrhovanej rozhodcovskej zmluvy, pretože táto povinnosť bola do ust. § 93b ods. 1 zákona o bankách zavedená až s účinnosťou od 1.12.2009. Dodal, že predmetná zmluva o úvere podliehala dohľadu Národnej banky Slovenska (ďalej aj ako len „NBS“), že nie je úplne typickou adhéznou zmluvou, ale má skôr náznaky blížiace sa k individuálne dojednávanej zmluvám, čo uviedol v rámci citácie odôvodnenia rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave v inej veci v exekučnom konaní. Výpis z bankovej knihy sa v rámci bankovej praxe považuje za verejnú listinu, pričom výšku dlžnej pohľadávky bola banka povinná evidovať podľa § 39 a nasl. zákona o bankách, preto údaje uvedené v bankovej knihe sú smerodajné aj z hľadiska zhodnotenia ekonomickej situácie banky, a podliehajú dohľadu NBS. V čase podania žaloby na rozhodcovskom súde nebol JUDr. Karšňák členom štatutárneho orgánu pôvodného žalovaného, ani predsedom predstavenstva rozhodcovského súdu, preto vyjadrenia žalobkyne dôvodných pochybnostiach o nestrannosti a objektívnosti rozhodcovského súdu považoval pôvodný žalovaný za bezpredmetné a právne irelevantné. Z uvedených dôvodov bol pôvodný žalovaný názoru, že žalobkyňa neuviedla žiadne relevantné dôvody pre zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa § 40 ods. 1 písm. a) až j) zákona č. 244/2002 Z. z.

8. Uznesením č. k. 15C/201/2014-71 zo dňa 25.11.2014 súd odložil vykonateľnosť predmetného rozhodcovského rozsudku do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 19.12.2014.

9. Uznesením č. k. 15C/201/2014-152 zo dňa 14.6.2019 súd 1.) pripustil zmenu subjektu sporu na strane žalovaného tak, že do konania na miesto dovtedajšieho žalovaného PRO CIVITAS s. r. o. vstúpil ako nový žalovaný BENCONT COLLECTION, a. s., a 2.) nepripustil zmenu žalovanej strany v zmysle návrhu spoločnosti OMIKRON TRADING LIMITED zo dňa 18.12.2015. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.7.2019. Vstup žalovaného do konania na miesto pôvodného žalovaného pripustil súd z dôvodu zániku pôvodného žalovaného priebehu sporu a že jeho právnym nástupcom sa stala spoločnosť BENCONT COLLECTION, a. s. Vstup spoločnosti OMIKRON TRADING LIMITED nepripustil súd z dôvodu, že nemal za preukázanú existenciu tejto spoločnosti v rozhodnom čase, ani spôsob konania za túto spoločnosť, osoby oprávnená za ňu konať, a keďže išlo o právnickú osobu, ktorá mala mať sídlo na Britských panenských ostrovoch, súd si nemohol tieto skutočnosti overiť z verejných registrov prístupných konajúcemu súdu.

10. Súd nariadil na prejednanie veci pojednávanie, vykonal dokazovanie listinami, a to zmluvou o úvere, VOP, OP pre úver, útržkami poštových poukážok, prehľadom pohybov na úverovom účte, výzvou banky na splatenie úveru, oznámením o postúpení pohľadávky, rozhodcovským uznesením, rozhodcovským rozsudkom, podstatným obsahom rozhodcovského spisu, výpismi z obchodného registra, ako aj vyjadreniami strán sporu a ďalším obsahom spisového materiálu, a zistil tento skutkový stav:

11. Zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXXX sú zistil, že bola uzavretá dňa 14.4.2008 medzi Poštovou bankou, a.s. ako bankou a veriteľom na jednej strane a žalobkyňou ako klientom a dlžníkom na druhej strane, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalobkyňi úver vo výške 20.000,- Sk (663,88 eura) s dobou splácania 60 mesiacov, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške po 709,- Sk (23,53 eura) vždy k 14. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky do 14.5.2008. Termín končenej splatnosti úveru bol dojednaný na deň 14.4.2013. Úroková sadzba z úveru bola dohodnutá vo výške 26 % p. a. Zmluva obsahuje údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov ako aj o celkovej výške nákladov. Zmluva obsahuje v časti 3., v odseku 7 vopred predtlačný text v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ Tento text zmluvy neobsahuje žiadne miesto vyhradené na vyjadrenie výslovného súhlasu alebo nesúhlasu strán sporu s týmto zmluvným dojednaním. Podľa čl. 3, bodu 3 zmluvy, právne vzťahy neupravené zmluvou s riadia VOP, OP pre úver, sadzobníkom poplatkov, oboznámením spotrebiteľa s niektorými zmluvnými podmienkami dostupnej pôžičky, oznámením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení. Žalobkyňa je v zmluve identifikovaná menom, priezviskom, rodným číslom a adresou trvalého pobytu.

12. Právo banky na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru pre prípad omeškania žalobkyne s platením splátok bolo dojednané v čl. 5., bode 5.2. OP pre úver.

13. Podľa čl. 10, bodu 10.2.2. VOP: „Banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov a/alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad zánik príslušnej zmluvy, a to v nasledovnom znení: a) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania, alebo všeobecnému súdu.“ VOP v bode 10.2.3. obsahujú text v znení: „Ak klient najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a /alebo zmluvy nedoručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.“ Podľa bodu 2 v 1. časti VOP s názvom Definícia pojmov, na účely VOP rozhodcovským súdom je Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., IČO: 35862882.

14. Nakoľko žalobkyňa neplatila splátky úveru riadne a včas, banka využila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru, a výzvou zo dňa 16.3.2009 oznámila žalobkyňi, že predmetný úver sa stal predčasne splatným v celom rozsahu k 16.3.2009, vyzvala ju na zaplatenie dlžnej sumy v lehote 10 dní od doručenia výzvy. Zosplateniu úveru predchádzali zrejme dve upomienky, keďže v spise rozhodcovského súdu sa nachádzala II. upomienka zo dňa 2.2.2009, ktorou banka, okrem iného, poučila J. T., že v prípade nezaplatenia dlžnej sumy pristúpi banka k predčasnému zosplateniu celého úveru.

15. Pôvodný žalovaný listom zo dňa 25.2.2013 oznámil žalobkyňi, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2012 postúpila Poštová banka, a.s. svoju pohľadávku proti žalobkyňi z predmetnej zmluvy o úvere spoločnosti BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ktorá ju ďalej postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.1.2013 pôvodnému žalovanému.

16. Pôvodný žalovaný podal dňa 23.5.2013 na Stálom rozhodcovskom súde zriadenom pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., so sídlom Sienkiewiczova 4, Bratislava, IČO: 35862882, žalobu datovanú 9.3.2013 proti J. T. ako žalovanej o zaplatenie sumy 628,46 eura s príslušenstvom. Žalobe bola na rozhodcovskom súde pridelená spisová značka PC-C/0513/0519. Žalobný nárok odvodzovala spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. od záväzkového právneho vzťahu jej právnej predchodkyne, Poštovej banky, a.s. J. J. T. založeného zmluvou o úvere č. 4739557008 zo dňa 14.4.2008, na základe ktorej zmluvy banka poskytla J. T. úver vo výške uvedenej v zmluve. Nakoľko J. T. sa dostala do omeškania s platením viac ako dvoch splátok úveru, banka využila právo dojednané v bode 5.2. OP pre úver, vyhlásila úver za predčasne splatný dňa 16.3.2009, a zároveň vyzvala J. T. na zaplatenie dlžnej sumy, avšak bezvýsledne. Svoju aktívnu legitímáciu odvodzovala spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. od svojho právneho nástupníctva predmetnej pohľadávky proti J. T. tvrdením, že banka zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 18.12.2012 postúpila predmetnú pohľadávku spoločnosti BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, a tá ju ďalej postúpila zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 15.1.2013 spoločnosti PRO CIVITAS s. r. o. Táto spoločnosť sa domáhala vydania rozhodcovského rozsudku, ktorým by rozhodcovský súd uložil J. T. povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 628,46 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 19.12.2012 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 19.12.2012 do zaplatenia, sumu 636,05 eura ako súčet vyčíslených dlžných úrokov a úrokov z omeškania odo dňa nasledujúceho po splatnosti celého úveru do 30.12.2012 a vyčíslených dlžných úrokov a úrokov z omeškania od 1.12.2012 do 18.12.2012. Zároveň žiadala priznať náhradu trov rozhodcovského konania. Zmluvy o postúpení pohľadávok v rozhodcovskom konaní nepredložila s odkazom na čísla, pod ktorými boli tieto zmluvy uložené v správe registra rozhodcovského súdu.

17. Rozhodcovský súd dňa 28.1.2014 zaslal J. T. ako žalovanej žalobu aj prílohami na vyjadrenie v lehote 30 dní od doručenia výzvy, ktorej boli doručené dňa 5.2.2014, na ktoré reagovala listom datovaným 19.2.2014, doručeným rozhodcovskému súdu dňa 21.2.2014. J. T. uviedla, že je na materskej dovolenke s maloletým dieťaťom s príjmom vo výške 138,30 eura mesačne, že úver spláca tak, ako sa dá, a pripojila fotokópie niektorých útržkov poštových poukážok preukazujúcich čiastočné splácanie úveru. Odpoveď J. T. zaslal rozhodcovský súd na vyjadrenie spoločnosti PRO CIVITAS s. r. o., ktorá reagovala čiastočným

späťvzatím žalobného návrhu v podaní datovanom 25.3.2014, a žiadala, aby rozhodcovský súd uložil J. T. povinnosť zaplatiť jej sumu vo výške 1.486,47 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 1.486,47 eura od 25.3.2014 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.486,47 eura od 25.3.2014 do zaplatenia, sumu 693,07 eura ako súčet vyčíslených dlžných úrokov a úrokov z omeškania k 25.3.2014. Zároveň žiadala priznať náhradu trov rozhodcovského konania. Sumu 1.486,47 eura žiadala zaplatiť z dôvodu, že išlo o aktuálnu celkovú výšku nesplatenej istiny k 25.3.2014.

18. Rozhodcovským uznesením sp zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 10.4.2014 pripustil rozhodcovský súd zmenu petitu žalobného návrhu v zmysle podania žalobcu PRO CIVITAS s. r. o. zo dňa 25.3.2014, doručeného rozhodcovskému súdu dňa 31.3.2014 v znení: "Žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.486,47 eura spolu s úrokom vo výške 26,00 % ročne zo sumy 1.486,47 eura odo dňa 25.3.2014 do zaplatenia istiny, a úrokom z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 1.486,47 eura od 25.3.2014 do zaplatenia, sumu vyčíslených úrokov a úrokov z omeškania vo výške 693,07 eura a žalovaný je povinný do troch dní od právoplatnosti rozhodcovského rozsudku nahradiť žalobcovi súdny poplatok za rozhodcovské konanie vo výške určenej rozhodcovským súdom a nahradiť právnomu zástupcovi trovy právneho zastúpenia vo výške 114,36 eura vrátane DPH."

19. Rozhodcovským rozsudkom sp. zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 11.4.2014 rozhodcovský súd rozhodcami JUDr. Helena Markovičová, JUDr. Marek Baňas a Mgr. Martin Kotian uložil žalovanej J. T. povinnosť zaplatiť žalobcovi PRO CIVITAS s. r. o. istinu vo výške 628,46 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú za obdobie odo dňa nasledujúceho pod dni započítania poslednej čiastočnej úhrady žalovaného po predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 25.3.2014 vo výške 693,06 eura, náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 13,28 eura a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 24,02 eura, všetko na bankový účet žalobcu uvedený v rozsudku s tým, že rozhodcovský súd povolil žalovanej zaplatiť všetko v mesačných splátkach po 60,- eur, vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodcovského rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade neplnenia dlhu podľa určeného splátkového kalendára. V prevyšujúcej časti žalobný návrh vo veci samej zamietol.

20. Vychádzajúc z odôvodnenia rozhodcovského rozsudku, rozhodcovský súd založil svoju právomoc na rozhodcovskej doložke podľa čl. 3 ods. 7 zmluvy o úvere a bodu 10.2.2. VOP. Žalobe vyhovel v časti o zaplatenie istiny 628,46 eura s príslušenstvom, keďže mal za preukázané, že spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. bola právnym nástupcom banky ako účastníka predmetnej zmluvy o úvere, že banka bola oprávnená úver zosplatiť, že J. T. nesplácala úver riadne a včas. Žalobe vyhovel iba v časti istiny 628,46 eura s príslušenstvom poukazujúc na zásadu ne ultra petitem, t. j. že súd nemôže strane priznať viac, než sa domáha žalobným petitom. Po overení započítania navyše zistil, že žalobcovi prináležali iba vyčíslené úroky a úroky z omeškania v sume 693,06 eura. Predmetný zmluvný vzťah posudzoval rozhodcovský súd podľa zmluvných dojednaní v zmluvy, VOP a OP pre úver a podľa ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere. Citoval aj ustanovenie § 52 OZ bez ďalšieho posúdenia vo vzťahu k tomuto ustanoveniu, pričom iba na konci str. 9 uviedol, že musel rešpektovať hranice vymedzené žalobným petitom a súčasne musel rešpektovať príslušnú právnu úpravu, najmä úpravu ochrany spotrebiteľa. Neuviedol však, v ktorom konkrétnom ohľade rešpektoval právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa. J. T. povolil platenie dlžnej sumy v splátkach po 60,- eur, reagujúc na jej nepriaznivú sociálnu situáciu.

21. Rozhodcovské uznesenie a rozhodcovský rozsudok uvedené v odsekoch 18. a 19. tohto odôvodnenia boli J. T. doručené dňa 19.5.2014. Obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť tým istým dňom, dňa 30.5.2014.

22. Pôvodný žalovaný uzavrel dňa 18.12.2015 zmluvu o postúpení pohľadávok so spoločnosťou OMIKRON TRADING LIMITED so sídlom na Britských panenských ostrovoch. Nakoľko však pôvodný žalovaný na výzvu súdu nepreložil výpis z príslušného registra preukazujúci existenciu tejto spoločnosti v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok, ani potvrdenie, kto je oprávnený za túto spoločnosť konať, súd sa pri dokazovaní viac touto zmluvou nezaoberal, a návrh na pripustenie zmeny subjektu na strane žalovaného, podľa ktorého by novým žalovaným sa mala stať táto spoločnosť, nepripustil tak, ako

je uvedené v odseku 9. tohto odôvodnenia. Pre pripustenie vstupu tejto spoločnosti do konania preto nepostačovalo ani oznámenie pôvodného žalovaného o postúpení predmetnej pohľadávky adresované J. T. dňa 18.12.2015.

23. Z výpisov z Obchodného registra SR je nepochybné, že pôvodný žalovaný zanikol dňa 9.8.2017 na základe dobrovoľného výmazu v dôsledku zlúčenia, pričom jeho právnym nástupcom sa stala spoločnosť BENCONT COLLECTION, a.s., ktorej vstup do konania ako nového žalovaného pripustil súd uznesením uvedeným v odseku 9. tohto odôvodnenia.

24. ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a. s. zanikla na základe dobrovoľného výmazu z obchodného registra k 21.12.2015 v dôsledku zlúčenia, pričom jej právnym nástupcom sa stala spoločnosť Jakre two, a.s. so sídlom v Českej republike.

25. Právna zástupkyňa žalobkyne na pojednávaní dňa 26.1.2021 predniesla súdu, že predmetná rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná a aj s ohľadom na túto skutočnosť, je neprijateľnou zmluvnou podmienkou, čo vyplýva aj z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, vrátane NSSR, navyše aj z rozhodovacej činnosti ÚSSR. Nemožno sa stotožniť ani s argumentáciou protistrany o prednostnej aplikácii Obchodného zákonníka, nakoľko na právne vzťahy zo spotrebiteľských zmlúv sa prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka a osobitných predpisov na ochranu spotrebiteľa, a to napriek tomu, že zmluva o úvere je absolútnym obchodom, čo taktiež vyplýva nielen z ustálenej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov SR, ale explicitne to vyplýva aj z aktuálneho znenia Občianskeho zákonníka. V danom prípade právomoc rozhodcovského súdu nebola založená, a preto je predmetný rozsudok rozhodcovského súdu nulitný, a teda nebol by spôsobilým exekučným titulom. Nakoľko však protistrana bola spočiatku zastúpená právnym zástupcom v tomto spore, žalujúca strana sa rozhodla nevziať žalobu späť, keďže v prípade späťvzatia žaloby by bola žalobkyňa s veľkou pravdepodobnosťou zaviazaná na náhradu trov konania protistrane. V tomto štádiu konania nepovažovala za potrebné zaoberať sa jednotlivými ustanoveniami zmluvy, zmluvných podmienok a námietkou premĺčania, nakoľko toto bude predmetom ďalšieho konania v prípade, ak rozhodcovský rozsudok bude zrušený. Mala za to, že predmetná rozhodcovská doložka je absolútne neplatná, žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku je preto dôvodná, a navrhla jej vyhovieť.

26. Súd vec právne posúdil nasledovne:

27. Podľa § 1 ods. 2, 3 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 335/2014 Z. z.“), v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa tohto zákona možno rozhodovať len spotrebiteľské spory, ohľadom ktorých možno uzatvoriť dohodu o urovaní, vrátane sporov o určenie, či tu právo alebo právny vzťah je, alebo nie je; naliehavý právny záujem na určení podľa tohto zákona má len spotrebiteľ. V spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní nemožno rozhodovať spory o vzniku, zmene alebo zániku vlastníckeho práva a iných vecných práv k nehnuteľnostiam, spory o osobnom stave, spory súvisiace s núteným výkonom rozhodnutí a spory, ktoré vznikli v priebehu alebo súvisia s konkurzným a reštrukturalizačným konaním.

28. Podľa § 2 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z., spotrebiteľským sporom je spor medzi dodávateľom a spotrebiteľom vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy alebo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské spory môžu byť v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní rozhodované len na základe spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy podľa § 3 a len spotrebiteľská rozhodcovská zmluva podľa § 3 môže založiť právomoc stáleho rozhodcovského súdu v spotrebiteľských sporoch.

29. Podľa § 45 ods. 1 písm. c) e), i), j.) a l) zákona č. 335/2014 Z. z., účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania, e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu, j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou

povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom, l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

30. Podľa § 73 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., rozhodcovská zmluva uzavretá pred 1. januárom 2015 sa spravuje predpismi účinnými v čase jej uzavretia.

31. Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z., ak nie je ďalej ustanovené inak, ustanovenia tohto zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa použijú aj na rozhodcovské konania, ktorých predmetom je spotrebiteľský spor začatý pred 1. januárom 2015. Právne účinky úkonov, ktoré boli urobené v rozhodcovskom konaní začatom pred 1. januárom 2015, zostávajú zachované.

32. Podľa § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z., na trvanie a plynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, ktorá začala plynúť pred 1. januárom 2015, sa použijú predpisy účinné do 31. decembra 2014; ustanovenie § 46 ods. 3 tým nie je dotknuté.

33. Podľa § 45 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

34. Podľa § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z., ak súd zruší rozhodcovský rozsudok z dôvodu neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy, nemožnosti riešiť predmet sporu v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo z dôvodu, že sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, pokračuje súd po právoplatnosti tohto rozhodnutia na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe alebo v rozsahu uvedenom vo vzájomnej žalobe.

35. Podľa § 40 ods. 1 písm. a), c) a j) zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014, účastník rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou na príslušnom súde domáhať zrušenia tuzemského rozhodcovského rozsudku, len ak a) rozhodcovský rozsudok bol vydaný vo veci, ktorá nemôže byť predmetom rozhodcovského konania (§ 1 ods. 3), c) jeden z účastníkov rozhodcovského konania popiera platnosť rozhodcovskej zmluvy, j) pri rozhodovaní boli porušené všeobecne záväzné právne predpisy na ochranu práv spotrebiteľa.

36. Podľa § 40 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014, ak podá účastník rozhodcovského konania žalobu na príslušnom súde, napadnutý rozhodcovský rozsudok zostáva právoplatný. Súd, ktorý rozhoduje o žalobe, môže na návrh účastníka konania vykonať rozhodcovského rozsudku odložiť.

37. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovskej doložky, rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní. Rozhodcovská zmluva zaväzuje aj právnych nástupcov strán, ak to zmluvné strany v rozhodcovskej zmluve nevyhlásia.

38. Podľa § 4 ods. 1, 2, 3 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia rozhodcovskej doložky, rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli. Nedodržanie písomnej formy rozhodcovskej zmluvy možno nahradiť vyhlásením zmluvných strán do zápisnice pred rozhodcom najneskôr do začatia konania o veci samej v rozhodcovskom konaní o podrobení sa právomoci rozhodcovského súdu. Obsahom zápisnice je rozhodcovská zmluva podľa § 3.

39. Jedným zo základných predpokladov úspešnosti žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je aj to, aby subjektami sporu boli všetky subjekty právneho vzťahu (§ 78 ods. 1 CSP) ako vecne legitimované

osoby. Všeobecne pod vecnou legitímáciou, či už aktívnu, alebo pasívnu sa v civilnom procese rozumie oprávnenie alebo povinnosť subjektov tohto konania vyplývajúca z hmotného práva. Vecnú legitímáciu má ten zo subjektov konania, komu svedčí stav z hmotného práva, teda kto je nositeľom subjektívneho práva (aktívna vecná legitímácia), alebo nositeľom povinnosti vyplývajúcej z hmotného práva (pasívna vecná legitímácia). V konaní pred súdom nie je možné vyhovieť žalobe v prípade, ak nie sú na tomto konaní zúčastnené všetky vecne legitímované osoby, pričom procesnú zodpovednosť za označenie týchto subjektov vždy nesie žalobca, pričom nedostatočné označenie vecne legitímovaných subjektov znamená „prehru sporu“ v podobe zamietnutia žaloby. Takáto zásada sa uplatňuje aj v konaní o zrušení rozhodcovského rozsudku.

40. Závazkové vzťahy zo zmluvy o úvere, bez ohľadu na povahu účastníkov, sa spravujú treťou časťou Obchodného zákonníka (§ 261 ods. 3 písm. d/ zákona OBZ v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere).

41. Podľa § 497 OBZ, zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

42. Podľa § 365 ods. 1 OBZ, dlžník je v omeškaní, ak nespĺní riadne a včas svoj záväzok, a to až do doby poskytnutia riadneho plnenia alebo do doby, keď záväzok zanikne iným spôsobom.

43. Podľa § 52 ods. 1, 2, 3, 4 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

44. Podľa § 53 ods. 1 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len "neprijateľná podmienka"). To neplatí, ak ide o predmet plnenia, cenu plnenia alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.

45. Podľa § 53 ods. 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.

46. Podľa § 53 ods. 3 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ak dodávateľ nepreukáže opak, zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané.

47. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré vyžadujú v rámci dojednanej rozhodcovskej doložky od spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní.

48. Podľa § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, neprijateľné podmienky upravené v spotrebiteľských zmluvách sú neplatné.

49. Podľa § 53 ods. 4 písm. r) OZ v znení účinnom od 1.1.2015, za neprijateľné podmienky uvedené v spotrebiteľskej zmluve sa považujú najmä ustanovenia, ktoré umožňujú, aby bol spor medzi stranami riešený v rozhodcovskom konaní bez splnenia podmienok ustanovených osobitným zákonom.

50. Ustanovenie § 52 ods. 2 OZ bolo s účinnosťou od 1.4.2015 doplnené o tretiu vetu, podľa ktorej, na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia

Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Novela, ktorou bolo doplnené predmetné ustanovenie do Občianskeho zákonníka, nemá prechodné ustanovenia, a teda vzťahuje sa aj na právne vzťahy vzniknuté pred jej účinnosťou.

51. Podľa § 565 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

52. Podľa § 2 písm. a) a b) zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 258/2001 Z. z.“), v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy úvere, na účely tohto zákona sa rozumie a) spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme, b) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

53. Podľa § 3 ods. 1, 2 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, veriteľom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojho podnikania; v závislosti od formy poskytovaného spotrebiteľského úveru môže byť veriteľom aj predávajúci. Spotrebiteľom je fyzická osoba, ktorej bol poskytnutý spotrebiteľský úver na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania.

54. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu, inak je neplatná.

55. Podľa § 4 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, veriteľ môže postúpiť pohľadávku, len ak to pripúšťa osobitný predpis. Ak dôjde k postúpeniu pohľadávky z veriteľa na tretiu osobu, postupuje sa podľa osobitného predpisu.

56. Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi bankou a spoločnosťou BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka.

57. Podľa § 524 ods. 1, 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o postúpení pohľadávok medzi Poštovou bankou, a.s. a spoločnosťou BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED a medzi BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED a pôvodným žalovaným PRO CIVITAS s. r. o., veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. S postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

58. Podľa § 526 ods. 1, 2 OZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmlúv o postúpení pohľadávok, postúpenie pohľadávky je povinný postupca bez zbytočného odkladu oznámiť dlžníkovi. Dokiaľ postúpenie pohľadávky nie je oznámené dlžníkovi alebo dokiaľ postupník postúpenie pohľadávky dlžníkovi nepreukáže, zbaví sa dlžník záväzku plnením postupcovi. Ak postúpenie pohľadávky oznámi dlžníkovi postupca, nie je dlžník oprávnený sa dožadovať preukázania zmluvy o postúpení.

59. Podľa § 93b ods. 1 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“ v príslušnom tvare) v znení účinnom ku dňu uzavretia predmetnej zmluvy o úvere, banky a pobočky zahraničných bánk sú povinné ponúknuť svojim klientom neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov [§ 5 písm. i)] budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona.

60. Podľa § 93b ods. 2 zákona o bankách, návrh rozhodcovskej zmluvy podľa odseku 1 sú banky a pobočky zahraničných bánk povinné predložiť svojim klientom najneskôr pri uzatváraní obchodu, na

ktorý sa nevzťahuje už uzavretá rozhodcovská zmluva. Klient nie je povinný prijať návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1; ak klient neprijme návrh rozhodcovskej zmluvy predložený podľa odseku 1, tak prípadné spory z obchodu s takýmto klientom sa riešia postupom podľa osobitných predpisov.

61. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi Poštovou bankou, a.s. a spoločnosťou BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED, ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

62. Súd si dovoľuje poznamenať, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách je špeciálnym ustanovením tak vo vzťahu k § 4 ods. 6 zákona č. 258/2001 Z. z., § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj vo vzťahu k § 524 a nasl. OZ.

63. Podľa § 39 OZ, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere a zmlúv o postúpení pohľadávok, neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.

64. Podľa § 151 ods. 1, ods. 2 CSP, skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné.

65. Podľa § 215 ods. 1 CSP, súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu

66. Vykonaným dokazovaním listinami, a to zmluvou o úvere, VOP, OP pre úver, útržkami poštových poukázok, prehľadom pohybov na úverovom účte, výzvou banky na splatenie úveru, oznámením o postúpení pohľadávky, rozhodcovským uznesením, rozhodcovským rozsudkom, podstatným obsahom rozhodcovského spisu, výpismi z obchodného registra, ako aj vyjadreniami strán sporu a ďalším obsahom spisového materiálu, súd mal za preukázané, že medzi Poštovou bankou, a. s. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom vznikol dňa 14.4.2008 záväzkový právny vzťah založený zmluvou o úvere č. č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej sa banka zaviazala poskytnúť žalobkyňu úver vo výške 20.000,- Sk (663,88 eura) s dobou splácania 60 mesiacov, ktorý sa žalobkyňa zaviazala splácať mesačnými splátkami vo výške po 709,- Sk (23,53 eura) vždy k 14. dňu v mesiaci so splatnosťou prvej splátky do 14.5.2008. Termín končenej splatnosti úveru bol dojednaný na deň 14.4.2013. Úroková sadzba úveru bola dohodnutá vo výške 26 % p. a. Zmluva obsahuje v časti 3., v odseku 7 vopred predtlačný text v znení: „Zmluvné strany sa dohodli, že všetky spory, ktoré vzniknú z tejto zmluvy, vrátane sporov o jej vznik, platnosť a výklad, budú rozhodované v súlade s rozhodcovskou doložkou uvedenou vo Všeobecných obchodných podmienkach.“ Tento text neobsahuje priestor vyhradený na vyjadrenie výslovného súhlasu alebo nesúhlasu strán sporu s týmto zmluvným dojednaním. Podľa čl. 3, bodu 3 zmluvy, právne vzťahy neupravené zmluvou s riadia VOP, OP pre úver, sadzobníkom poplatkov, oboznámením spotrebiteľa s niektorými zmluvnými podmienkami dostupnej pôžičky, oznámením o úrokových sadzbách a informáciami o poistení.

67. VOP v čl. 10, bode 10.2.2. obsahovali text v znení: „Banka a klient sa dohodli na rozhodcovskej doložke týkajúcej sa riešenia všetkých sporov, ktoré medzi nimi vzniknú z právnych vzťahov vzniknutých pri poskytovaní služieb, bankových produktov a /alebo vykonávaní bankových obchodov, vrátane sporov o platnosť, výklad zánik príslušnej zmluvy, a to v nasledovnom znení: a) pokiaľ bude v príslušnom spore

žalobcom banka, predloží tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania; b) pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient, je oprávnený predložiť tento spor na prerokovanie a rozhodnutie rozhodcovskému súdu, a to podľa jeho štatútu a rokovacieho poriadku, ktoré sú platné a účinné v čase začatia rozhodcovského konania, alebo všeobecnému súdu.“ VOP v bode 10.2.3. obsahujú text v znení: „Ak klient najneskôr pri uzavretí bankového obchodu a /alebo zmluvy nedoručí banke písomné oznámenie, že s rozhodcovskou doložkou nesúhlasí, má sa za to, že ju prijal.“ Podľa bodu 2 v 1. časti VOP s názvom Definícia pojmov, na účely VOP rozhodcovským súdom je Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., IČO: 35862882.

68. Úver bol žalobkyni vyplatený v hotovosti na základe poštovej poukážky dňa 17.4.2008, pričom v skutočnosti jej bolo vyplatených 19.100,- Sk (634,- eur). Nakoľko žalobkyňa neplatila splátky úveru riadne a včas, banka využila právo na vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru dojednané v čl. 5., bode 5.2. OP pre úver a výzvou zo dňa 16.3.2009 oznámila žalobkyni, že predmetný úver sa stal predčasne splatným v celom rozsahu k 16.3.2009.

69. Súd nemal dôvodné pochybnosti o platnom postúpení predmetnej pohľadávky bankou spoločnosti BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED a jej následnom postúpení medzi BOSSNUT INVESTMENTS LIMITED a pôvodným žalovaným, keďže v čase postúpenia pohľadávky bankou bol celý úver zosplatený a žalobkyňa bola preukázateľne omeškaná po dobu uvedenú v ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom obe zmluvy o postúpení pohľadávok boli s veľkou pravdepodobnosťou evidované predmetným rozhodcovským súdom.

70. Spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. ako vtedajší veriteľ postúpenej pohľadávky z predmetnej zmluvy o úvere proti J. T. podal dňa 23.5.2013 na Stály rozhodcovský súd zriadený pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s., žalobu datovanú 9.3.2013 proti J. T. ako žalovanej o zaplatenie sumy 628,46 eura s príslušenstvom. Žalobe bola na rozhodcovskom súde pridelená spisová značka PC-C/0513/0519. Žalobný nárok odvodzovala spoločnosť PRO CIVITAS s.r.o. 1.) od záväzkového právneho vzťahu jej právnej predchodkyne, Poštovej banky, a.s. a J. T. založeného predmetnou zmluvou o úvere, a 2.) od jeho právneho nástupníctva predmetnej pohľadávky. J. T. v rozhodcovskom konaní predložila dôkazy o vykonaní čiastočných úhrad z predmetného úveru, v dôsledku čoho vzala spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. žalobu sčasti späť a zároveň zmenila žalobný návrh. Rozhodcovský súd rozhodcovským uznesením zo dňa 10.4.2014 pripustil zmenu žalobného petitu, vo veci rozhodol rozhodcovským rozsudkom sp. zn. PC-C/0513/0519 zo dňa 11.4.2014, ktorým uložil žalovanej J. T. povinnosť zaplatiť žalobcovi PRO CIVITAS s. r. o. istinu vo výške 628,46 eura, úrok vo výške 26,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, úrok z omeškania vo výške 9,00 % ročne zo sumy 628,46 eura od 26.3.2014 do zaplatenia istiny, sumu dlžných úrokov a úrokov z omeškania vyčíslenú za obdobie odo dňa nasledujúceho pod dni započítania poslednej čiastočnej úhrady žalovaného po predčasnej splatnosti celého úveru do dňa 25.3.2014 vo výške 693,06 eura, náhradu poplatku za rozhodcovské konanie vo výške 13,28 eura a náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 24,02 eura, všetko na bankový účet žalobcu uvedený v rozsudku s tým, že rozhodcovský súd povolil žalovanej zaplatiť všetko v mesačných splátkach po 60,- eur, vždy k 20. dňu v mesiaci, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti tohto rozhodcovského rozsudku, pod stratou výhody splátok v prípade neplnenia dlhu podľa určeného splátkového kalendára. V prevyšujúcej časti žalobný návrh vo veci samej zamietol. Rozhodcovský súd založil svoju právomoc na rozhodcovskej doložke podľa čl. 3 ods. 7 zmluvy o úvere a bodu 10.2.2. VOP. Žalobe vyhovel v časti o zaplatenie istiny 628,46 eura s príslušenstvom, keďže mal za preukázané, že spoločnosť PRO CIVITAS s. r. o. bola právnym nástupcom banky ako účastníka predmetnej zmluvy o úvere, že banka bola oprávnená úver zosplatiť, že J. T. nesplácala úver riadne a včas. Žalobe vyhovel iba v časti istiny 628,46 eura s príslušenstvom poukazujúc na zásadu ne ultra petitem, t. j. že súd nemôže strane priznať viac, než sa domáha žalobným petitom. Po overení započítania navyše zistil, že žalobcovi prináležali iba vyčíslené úroky a úroky z omeškania v sume 693,06 eura. Predmetný zmluvný vzťah posudzoval rozhodcovský súd podľa zmluvných dojednaní v zmluvy, VOP a OP pre úver a podľa ustanovení Obchodného zákonníka o zmluve o úvere. Citoval aj ustanovenie § 52 OZ bez ďalšieho posúdenia vo vzťahu k tomuto ustanoveniu, pričom iba na konci str. 9 uviedol, že musel rešpektovať hranice vymedzené žalobným petitom a súčasne musel rešpektovať príslušnú právnu úpravu, najmä úpravu ochrany spotrebiteľa. Neuvedol však, v ktorom konkrétnom ohľade rešpektoval právnu úpravu na ochranu spotrebiteľa. Anne Jerasekovej povolil platenie dlžnej sumy v splátkach po 60,- eur, reagujúc

na jej nepriaznivú sociálnu situáciu. Rozhodcovské uznesenie a rozhodcovský rozsudok boli J. T. doručené dňa 19.5.2014. Obe rozhodnutia nadobudli právoplatnosť tým istým dňom, dňa 30.5.2014.

71. Žaloba o zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku bola súdu doručená dňa 17.6.2014, t. j. v zákonnej 30-dňovej lehote podľa ust. § 41 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014, ktorého aplikácia je v súlade s prechodným ustanovením § 73 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z.z.

72. Potom, čo súd zistil, že žalobkyňa podala včas žalobu o zrušenie rozsudku rozhodcovského súdu podľa právnej úpravy účinnej v čase podania žaloby, a to podľa príslušných ustanovení zákona č. 244/2002 Z. z., súd sa začal zaoberať skutkovou a právnou dôvodnosťou predmetnej žaloby.

73. Predmetnú zmluvu o úvere uzavretú dňa 14.4.2008 medzi Poštovou bankou, a.s. ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom posúdil súd ako spotrebiteľskú zmluvu, keďže banka ako dodávateľ pri uzatváraní zmluvy konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti, a uzavrela zmluvu so žalobkyňou ako s fyzickou osobou nepodnikateľom, čo vyplýva aj z jej označenia v zmluve identifikačnými údajmi typickými pre nepodnikateľa, v danom prípade menom, priezviskom, rodným číslom a adresou trvalého pobytu. Predmetná zmluva je nielenže spotrebiteľskou zmluvou podľa § 52 a nasl. OZ, ale aj zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. Na aplikácii osobitných zákonov na ochranu spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka na predmetný záväzkový právny vzťah nič nemení ani skutočnosť, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom (§ 261 ods. 3 písm. d/ OBZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy Na aplikácii osobitných zákonov na ochranu spotrebiteľa a Občianskeho zákonníka na predmetný záväzkový vzťah nič nemení ani skutočnosť, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom (§ 261 ods. 3 písm. d/ OBZ v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy), ani prípadné zmluvné dojednanie o voľbe režimu Obchodného zákonníka na predmetný zmluvný vzťah, nakoľko prednostná aplikácia ustanovení Občianskeho zákonníka pred normami obchodného práva na všetky záväzkové právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, je výslovne upravená v ust. § 52 ods. 2 OZ.

Preto je nesprávny názor žalovaného, že predmetná zmluva o úvere nie je spotrebiteľskou zmluvou.

74. Nakoľko predmetný úver je zároveň bankovým úverom, je regulovaný aj zákonom č. 483/2001 Z. z. o bankách, pričom v danom prípade bola banka podľa § 93b citovaného zákona povinná ponúknuť žalobkyni ako klientovi neodvolateľný návrh na uzavretie rozhodcovskej zmluvy o tom, že ich prípadné vzájomné spory z obchodov budú rozhodnuté v rozhodcovskom konaní stálym rozhodcovským súdom zriadeným podľa osobitného zákona, ktorý návrh nebola žalobkyňa ako klient povinná prijať. Iba zo skutočnosti, že účastníkom zmluvy o úvere bola banka so sídlom v SR pod dohľadom NBS, že banková kniha sa v bankovej praxi považuje za verejnú listinu, nemožno vyvodiť záver, že zmluva o úvere nebola adhéznou zmluvou na vopred predtlačenom formulári, a že zmluvné dojednania boli individuálne dojednané. Preto tento názor žalovaného neobstoí. Nepostačujúci je v tomto smere aj odkaz žalovaného na konkrétne rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave z roku 2012 v inej exekučnej veci nielen preto, že súd nie je viazaný rozhodnutiami iných všeobecných súdov v iných, hoci aj obdobných veciach, ale aj z dôvodu, že tento názor je súdnou praxou prekonaný. Z formy a z obsahu zmluvy o úvere je v danom prípade totiž nepochybné, že ide o tzv. formulárovú zmluvu, príp. typovú zmluvu uzavretú na predtlačenom formulári, do ktorej boli iba dopisované niektoré údaje. Súčasťou tejto zmluvy je aj vopred predtlačení text o súhlase strán rozhodcovskou doložkou s odkazom, že táto je uvedená vo VOP. Keďže VOP vydala banka, jej klienti preukázateľne nemohli do ich obsahu zasahovať. Je síce pravdou, že banka mala podľa § 93b zákona o bankách povinnosť poskytnúť žalobkyni návrh rozhodcovskej doložky, a že žalobkyňa nebola povinná ju prijať, avšak z obsahu zmluvy o úvere, ktorá obsahovala iba odkaz na rozhodcovskú doložku uvedenú vo VOP, je zrejmé, že rozhodcovská doložka nebola individuálne dojednaná, pretože žalobkyňa ako spotrebiteľ nemohla ovplyvniť jej obsah, a nemala ani možnosť výberu, či takouto rozhodcovskou doložkou súhlasí alebo nesúhlasí. V danom prípade ide o tzv. nevýhradnú rozhodcovskú doložku, keďže možnosť voľby pre spotrebiteľa je iba iluzórna, pretože rozhodcovské žaloby podávajú v prevažnej väčšine prípadov dodávateľa, k čomu možno dospieť z obsahu a z rozsahu nárokov plynúcich zo štandardne formulovanej zmluvy. Naopak, pokiaľ sa výnimočne rozhodne pre uplatnenie svojho práva zo spotrebiteľskej zmluvy spotrebiteľ, spravidla sa obráti na všeobecný súd, ktorý považuje za transparentný.

75. Ustanovenie § 53 ods. 4 písm r) OZ je svojím obsahom najbližšie predmetnej rozhodcovskej zmluve. Uvedené ustanovenie sa má vykladať z pohľadu spotrebiteľa a jeho ochrany, a nie z pohľadu dodávateľa. Ak by dodávateľ inicioval konanie na rozhodcovskom súde, je klauzula neprijateľná, ak nie je alternatíva daná pre spotrebiteľa, aby rozhodcovské konanie zastavil alebo odsunul. Spotrebiteľ môže svoje práva uplatňovať nie iba v podľa dojednanej rozhodcovskej zmluvy, ale ak sa tak rozhodne, aj v občianskoprávnom konaní, a zmluvná podmienka, ktorá by mu v tom bránila, bude v zmysle citovaného ustanovenia považovaná za neprijateľnú. Predkladanie rozhodcovských doložiek spotrebiteľom za stavu, keď nepoznajú pravidlá arbitráže a prirodzene nevenujú dostatočnú pozornosť tejto časti formuláru, sa zneužíva k záverom o individuálnom vyjednaní zo strany spotrebiteľov, pričom na tomto nič nemení ani vyhotovenie štandardnej rozhodcovskej zmluvy na samostatnom liste papiera. Zbavenie sa zodpovednosti za nekalú obchodnú prax pri nevhodnom predkladaní zmluvných podmienok argumentáciou, že spotrebiteľ mal byť bdely, súd neprijíma a odsudzuje ho ako konanie hraničiace so zlým úmyslom v zmluvných vzťahoch. Je neakceptovateľné, aby porušovateľ práva presúval zodpovednosť na slabšieho, a je vylúčené, aby za takýchto okolností súd akceptoval rozhodcovskú zmluvu.

76. Na strane žalovaného je dôkazné bremeno preukázať, že spotrebiteľ - žalobkyňa si individuálne vyjedнала rozhodcovské konanie. V tomto smere neboli doložené žiadne relevantné listinné dôkazy podporujúce záver o individuálnom vyjednaní rozhodcovskej zmluvy. Súd sa preto nestotožnil s tým, že rozhodcovská zmluva bola medzi účastníkmi konania individuálne dojednaná. Veriteľ konajúc s odbornou starostlivosťou musel vedieť, že nemá používať neprijateľné podmienky, a má poznať aj dôsledky ich používania.

77. Rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Nakoľko tieto podmienky neboli splnené a žalobca nemal možnosť ovplyvniť ani obsah zmluvy o úvere, ani rozhodcovskej zmluvy, nemožno považovať rozhodcovskú zmluvu ako zmluvnú podmienku dojednanú individuálne. Dôsledkom takto uzavretej rozhodcovskej zmluvy je, že spotrebiteľ v skutočnosti ešte pred vznikom akéhokoľvek sporu stráca právo brániť sa voči nárokom veriteľa na riadnom súde v mieste svojho bydliska.

78. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Význam rozhodcovskej doložky je osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán, s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, nevedomuje.

79. Rozhodcovský súd v rozhodcovskom rozsudku uviedol síce, že aplikoval na predmetnú vec aj § 52 OZ, avšak dospel k záveru, že rozhodcovská doložka bola platne uzavretá. K tomuto záveru konajúci súd poznamenáva, že rozhodcovský súd síce konštatuje aplikáciu právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, avšak nesprávne vyhodnotil predložené listinné dôkazy v rozpore s platnými a účinnými právnymi predpismi, a nesprávne pritom aplikoval aj všeobecné právne predpisy. Konajúci súd, na rozdiel od rozhodcovského súdu, dospel k záveru, že rozhodcovská doložka (zmluva) nebola, napriek jej formulácii, skutočne alternatívnou, ako to namieta žalovaný. Veriteľ podaním návrhu v rozhodcovskom konaní uskutočnil výber predpokladaný v dojednanej zmluve. Po tomto výbere už žalobkyňa nemala žiadnu faktickú možnosť podať návrh na začatie konania, resp. brániť sa pred všeobecným súdom, čím došlo k porušeniu Ústavou SR garantovaného práva každého na spravodlivý súdny proces pred nezávislým a nestranným súdom. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľ si rozhodcovskú doložku osobitne nevyjedнала, a nemala možnosť výberu, mohla len zmluvu o úvere ako celok odmietnuť alebo podrobiť sa všetkým zmluvným dojednaniám, a teda aj rozhodcovskému konaniu, ktoré vyvolal pôvodný žalovaný ako právny nástupca dodávateľa ako prvý, čo je aj v praxi najčastejšia situácia, pretože dodávateľ sa snaží získať exekučný titul. Takto formulovaná a zakotvená rozhodcovská doložka predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, pretože nebola spotrebiteľom osobitne dojednaná a núti

spotrebiteľa neodvolateľne sa podrobiť rozhodcovskému konaniu. V takomto prípade uplatnenie si práva žalovaného ako dodávateľa na rozhodcovskom súde predstavuje navyiac zo strany žalovaného ako dodávateľa výkon práv, ktorý je v rozpore s dobrými mravmi (uznesenie Ústavného súdu SR z 24.02.2011, IV.ÚS55/201-19), a ako taký je podľa § 39 OZ neplatným právnym úkonom. Pokiaľ je zmluvná podmienka až v hrubom nepomere v neprospech spotrebiteľa ako slabšej zmluvnej strany v právnom vzťahu zo štandardnej spotrebiteľskej zmluvy, ktorých vzťah teória a prax najvyššie označuje za fakticky nerovným nevyváženým, nemali by byť žiadne pochybnosti o tom, že takáto zmluvná podmienka sa prieči dobrým mravom. Zároveň týmto vzniká základ pre docelenie skutočnej rovnosti, pretože na absolútne neplatnú zmluvnú podmienku súd prihladne aj bez návrhu.

80. Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení súd dospel k záveru, že rozhodcovská doložka uvedená v bode 10.2.2. VOP, na ktorú rozhodcovskú doložku zmluva o úvere iba odkazovala s tým, že je uvedená vo VOP, je v priamom rozpore s ustanovením § 53 ods. 4 písm. r) OZ, v dôsledku čoho nebola v predmetnej veci daná právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri ROZHODCOVSKÁ, ARBITRÁŽNA A MEDIAČNÁ, a.s. na prejednanie sporu účastníkov o zaplatenie sumy 628,46 eura s príslušenstvom. Keďže žaloba bola podaná včas za podmienok a za účinnosti zákona č. 244/2002 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2014, pričom v čase rozhodovania súdu boli zároveň splnené všetky zákonné podmienky pre zrušenie predmetného rozhodcovského rozsudku aj podľa zákona č. 355/2014 Z. z., ktorý sa použije aj na rozhodcovské konania začaté pred 1. januárom 2015, s výnimkou zákonných lehôt na pojednanie žaloba a náležitostí rozhodcovskej zmluvy (§ 73 zákona č. 355/2014 Z. z.), podľa § 45 ods. 1 písm. c), e), i) a l), § 45 ods. 3 zákona č. 355/2014 Z. z. (zodpovedá predchádzajúcej úprave podľa § 40 ods. 1 písm. a/, c/ a j/ zákona č. 244/2002 Z.z.) súd zrušil predmetný rozhodcovský rozsudok (výrok I.). Zánik zriaďovateľa rozhodcovského súdu v priebehu sporu nemal na rozhodnutie vo veci samej žiadny vplyv, keďže rozhodcovský súd, ani jeho zriaďovateľ nie sú stranami sporu.

81. Iba pre úplnosť súd poznamenáva, že po právoplatnosti tohto rozsudku bude súd pokračovať v konaní o pôvodnej žalobe podanej na rozhodcovskom súde, nakoľko rozhodcovský rozsudok bol zrušený z dôvodu uvedeného v ust. § 47 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. (predtým § 43 od. 1 zákona č. 244/2002 Z. z.), pričom pôvodný žalovaný vo vzájomnej žalobe zo dňa 25.8.2014 navrhol, aby súd pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe o zaplatenie sumy 628,46 eura príslušenstvom.

82. Ďalšie argumenty strán sporu konajúci súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II.ÚS 251/04, III.ÚS 209/04, II.ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu argumentáciu strán sporu, už nespôsobilí ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, konajúci súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou, ako napríklad, či rozhodcovský súd vzbudzoval dôvodné pochybnosti o nestrannosti a objektívnosti vzhľadom na žalobkyňou tvrdené personálne prepojenie medzi pôvodným žalovaným a zriaďovateľom rozhodcovského súdu, ďalej, či predmetná pohľadávka je premičaná, či zmluva o úvere obsahuje všetky podstatné náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, akým spôsobom mali byť započítané čiastočné úhrady žalobkyne z predmetného úverového vzťahu a aký je dlh žalobkyne na istine úveru a aký na príslušenstve úveru, právne dôsledky absencie podpisu rozhodcu na rozhodcovskom uznesení, obrana žalovaného o neviazanosti judikatúry Súdneho dvora EÚ na jednotlivcov, o mantineloch eurokonformného výkladu vnútroštátnych noriem, nepriame účinky smerníc EP a Rady ES (EÚ).

83. Podľa § 262 ods. 1 CSP, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

84. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

85. Keďže žalobkyňa bola vo veci plne úspešná a súd nezistil existenciu žiadneho dôvodu hodného osobitného zreteľa pre výnimočné nepriznanie náhrady trov konania podľa § 257 CSP, súd podľa § 255

ods. 1 CSP priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v plnom rozsahu, o výške ktorej rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktorý postup je v súlade s ust. § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie na Okresnom súde Piešťany do 15 dní od doručenia rozhodnutia, v dvoch písomných vyhotoveniach.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie, a) ktorému súdu je určené, b) kto ho robí, c) ktorej veci sa týka, d) čo sa ním sleduje a e) podpis. Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 CSP). V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh; § 363 CSP).

Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 364 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).